

TWO DADDIES ARE BETTER THAN ONE

door Sara Coster

Jacco (33) en zijn vriend Martijn (42) werden in september 2012 de gelukkige papa's van een prachtige tweeling, dankzij de hulp van een eiceldonor en een draagster.

Jacco had van jongs af aan al een grote kindervens. Zijn toekomstbeeld stortte in toen hij ontdekte dat hij op mannen viel. Zijn ouders zouden niet als eerste door hem opa en oma worden, niemand vroeg meer of hij een kindervens had, dat hoofdstuk was afgesloten, het boek dichtgeslagen. Ondanks zijn grote wens zou het hoogst haalbare zijn om donor te worden bij een lesbisch stel, als verjaardagspapa.

'I KNEW I WOULDN'T GIVE UP BEFORE I HAD CHILDREN'

Jacco and Martijn, Proud Fathers of Anna and Noah

In September 2012, Jacco (33) and his boyfriend Martijn (42) became the happy fathers of a beautiful twin, with the help of an egg cell donor and a surrogate.

Jacco's desire to have children started at an early age. His idea of the future collapsed when he found out he was attracted to men. He wouldn't be the first to make his parents grandparents, and people stopped asking him about his desire to have children. That chapter was closed. Despite this big desire, the next best thing would be to become a donor for a lesbian couple, as a kind of birthday daddy. Martijn

also had a strong desire to have children. "I knew I would not give up before I had children. If need be, I would become straight for a while." But Martijn was also in pain. He would not "spontaneously" become a father because he was gay.

As Jacco and Martijn became an item, their desire to have children felt natural again, and things went quickly.

They came into contact with a single straight woman. They saw her often, and discussed anything they could possibly think of. Where will we live? How old should the child be before eating chips is allowed? How do we celebrate our child's sixth birthday, etcetera? At the same time, Jacco and Martijn had registered with an adoption agency, as adoption is a lengthy process.

But things went swimmingly with the straight woman, and the syringes were ready to go. But

Ook Martijn had altijd al een sterke kindervens: "Ik wist dat ik niet zou stoppen voor ik kinderen zou hebben. Desnoods zou ik een tijdje hetero worden." Maar ook bij Martijn was er verdriet, door zijn homo-zijn zou het vaderschap niet "vanzelf" komen.

Toen Jacco en Martijn een relatie kregen werd hun kindervens ineens vanzelfsprekend en kwamen ze in een stroomversnelling terecht. Ze kwamen in contact met een single heterovrouw. Ze zagen haar vaak en bespraken alles wat je maar kunt bedenken.

Waar gaan we wonen, hoe oud moet het kind zijn voor er patat gegeten mag worden, hoe vieren we de zesde verjaardag van onze spruit, enzovoorts. Parallel hadden Jacco en Martijn zich opgegeven voor het adoptietraject, omdat dat een langdurig traject is.

Maar met de heterovrouw verliep alles voorspoedig en de spuiten waren al in huis gehaald, totdat zij met vakantie ging en na terugkomst nog wat meer tijd en ruimte wilde voor ze zou beslissen.

Jacco en Martijn hadden veel moeite

met deze wachtstand en gingen zich verder oriënteren. Ze kwamen stapje voor stapje verder in het adoptietraject: cursus, huisbezoeken, raad van de kinderbescherming, en uiteindelijk de beginseltoestemming om twee kinderen te mogen adopteren. Daarna moet je dan op pad: een vergunninghouder kiezen of via zelfadoptie aan de slag. Maar de twijfel sloeg toe. Het leeftijdsverschil met de oudste partner mag maximaal veertig jaar zijn en de wachttijd is lang. Alleen als je kiest voor een kindje met een beperking kan dat korter worden. Toen ontmoetten ze twee homostellen die bezig waren om kinderen te krijgen met hulp van een draagster. Eerst vonden Jacco en Martijn dat je dat niet van een vrouw zou mogen vragen. Maar toen ze hoorden dat in de Verenigde Staten de eiceldonor een andere persoon is dan de

'IK WIST DAT IK N... VOOR IK KINDER...

Jacco en Martijn, de trots

draagster, veranderden ze van mening: "Dit is het helemaal, zo gaan we het doen!"

Het plan voor de adoptie – waar ze toch al zo erg over twijfelden – lieten ze los en inmiddels was de heterovrouw een ander pad ingeslagen. Ze moesten nog wel flink schakelen om van drie ouders terug te gaan naar twee. Ze zouden de ruimte die het co-ouderschap ze zou bieden missen en met zijn drieën denk je toch veel beter na over de opvoeding. Geen energie stapten ze het "draagstertraject" in met Martijn als de biologische wensvader.

De kliniek in de VS vroeg Jacco en Martijn om een lijstje te maken van de gewenste kenmerken van de eiceldonor. Het ontardde in twee A4-tjes zinnige en onzinnige details. Ze moest natuurlijk intelligent zijn, gevoel voor humor hebben, en

after her return from a holiday, she wanted more time and space to think before she would make up her mind.

Jacco and Martijn found this hard to swallow and explored other possibilities. Step by step, they made progress on the route to adoption: a course, house calls, the Child Care and Protection Board, and eventually, the principal approval to adopt two children. After that, you have to get started: choosing a licensee, or go for Do It Yourself Adoption. But they started having doubts. The age difference with the oldest partner cannot be more than forty years, and the waiting period is long. Possibly, that waiting period would be shorter if you chose a child with a disability. Then they met two gay couples who were in the process of getting children with the help of a surrogate. At first, Jacco and Martijn felt that it was something you could not

ask of woman. But when they heard that in the USA, the egg cell donor is not the same person as the surrogate, they changed their minds. "This is it, this is how we will do it."

They let go of their adoption plan, which they were getting doubtful about anyway, and by now, the straight woman had chosen a different path. They did have to get used to the idea of switching back from three parents to two. They would miss the flexibility of co-parenting, and with three people, it would be easier to think about a child's upbringing than with two. But energetically, they decided to proceed with the "surrogate option," with Martijn as the desired biological father. The clinic in the USA asked Jacco and Martijn to make a list of the desired characteristics of the egg cell donor. The list covered two sheets of

IET ZOU STOPPEN EN ZOU HEBBEN'

de papa's van Anna en Noah

sociaal vaardig zijn, maar ook moest ze de ideale confectiematen hebben, lang blond krullend haar, amandelvormige groene ogen en kuiltjes in haar wangen: een soort super-Barbie. De kliniek had nog nooit zo'n gedetailleerde lijst ontvangen. De eiceldonor die werd gekozen voldeed aardig aan de wensenlijst van de mannen, maar was niet bij elke eerste donatie succesvol. Zo ook bij Jacco en Martijn, en na drie mislukte pogingen (en wat tevergeefse vlieguren) besloten ze over te stappen op een andere eiceldonor. Bovenaan het lijstje kwam te staan dat ze meestal bij de eerste donatie succesvol moest zijn, dan maar geen amandelvormige ogen. Jacco: "Martijn is heel erg knap, dus de helft was al binnen."

Martijn: "Wat mij op de been hield, is dat de ouders van Jim Bakkum ook niet moeders mooisten zijn."

“... dat het wel eens een tweeling zou kunnen zijn...”

'JAAAAAA, ZWANGER!'

Er was keuze uit twee dames. De ene had in theorie eigenlijk alles wat ze wilden, tot ze de foto zagen: "Als dat de moeder van onze kinderen wordt, dan hebben we later wat uit te leggen." De dame hing – schaars gekleed in bikini-topje en leren broek – over een Harley-Davidson. De andere was een meisje, dat al twee tweelingen had voortgebracht en de arts kende haar persoonlijk: "Zo'n leuke, lieve, intelligente dame, die zien we niet veel voorbijkomen hier."

De draagster (een andere vrouw dus) stuurde na

de eerste poging via Whatsapp een foto van een zwangerschapstest. Jacco en Martijn hadden geen idee hoe dat werkte met zo'n staafje, dus moesten eerst op internet opzoeken wat ze nou precies af konden leiden uit de streepjes. "Jaaaaaa, zwanger!" En al na een paar weken rees het vermoeden dat het wel eens een tweeling zou kunnen zijn.

Er was veel contact tussen de draagster – die zelf twee kinderen heeft en eerder ook al twee tweelingen voor anderen had gedragen – en Jacco en Martijn. Voor de twintig weken echo vlogen de mannen naar de Verenigde Staten. De man van de draagster was ook mee naar de echo. Jacco en Martijn keken in opperste vervoering

en ontroering naar de beelden van hun baby's, terwijl de draagster lag te sms-en met een vriendin en haar man lag te slapen.

Naarmate de weken vorderden kreeg vooral Jacco steeds meer last van nesteldrang. Het hele huis moest brandschoon, opgeruimd en geschilderd. De draagster was vijfendertig weken zwanger, Jacco en Martijn waren thuis de laatste dingen aan het regelen, toen er bericht kwam: "Verhoogde bloeddruk, opgenomen in ziekenhuis". Ze vertrokken in grote haast, met een koffer vol baby'spullen.

Bij een gewone bevalling hadden ze mogen zijn, maar de baby's moesten met een keizersnede

gehaald en er mocht maar één persoon bij zijn. De draagster koos haar man, niet omdat hij als eerste de baby's mocht zien, maar om haar bij te staan tijdens de operatie. Jacco en Martijn hadden hier alle begrip voor.

De wenspapa's zaten onrustig in een kamertje naast de operatiekamer. Het ziekenhuis had de gewoonte om een Lullaby af te spelen als er een baby werd geboren en toen waren er twee vlak achter elkaar te horen: "Maar we wisten niet of dat voor onze kinderen was, totdat er een MMS binnenkwam van de man van de draagster. Het was een korrelig, vaag beeld, maar het was overduidelijk een foto van een baby! Dan was het vast goed gegaan, anders zou hij toch geen foto hebben gestuurd?"

'WIE IS NU DE ECHTE VADER?'

Eindelijk, na een traject van jaren, het overwegen van alle mogelijke opties, een enorme papierwinkel en hoge kosten, waren Jacco en Martijn dan de trotse en gelukkige papa's van Anna en Noah.

Ze bleven nog een paar weken in de Verenigde Staten, bouwden een nog betere band op met de

paper, with both sensible and senseless details. Of course, she had to be intelligent, have social skills and a sense of humor, but she also had to have the perfect stock size, long, blonde, curly hair, almond-shaped green eyes, and dimples in her cheeks: a kind of super Barbie. Never before had the clinic received such a detailed list. The egg cell donor that was chosen did live up to the men's wish-list to a large extent, but was not successful at every first donation. This was also true for Jacco and Martijn, who decided to work with a different egg cell donor after three failed attempts (and trips to no avail). The top of the list now specified that she had to be successful at first donations. They would have to live without her almond-shaped eyes. Jacco: "Martijn is extremely handsome, so that solved half the problem." Martijn: "What kept me going is that the parents of Idols

winner Jim Bakkum are not lookers either."

'YESSSSSS... PREGNANT!'

There was a choice of two women. Theoretically, one of them had everything they wanted, until they saw her picture: "If that was going to be the mother of our children, we had some explaining to do." The lady in question was leaning over a Harley-Davidson in a bikini top and leather pants.

The other one was a girl who had produced two twins, and the doctor knew her in person: "Such a nice, sweet and intelligent lady, we don't see those here very often."

The surrogate mother (another woman) sent a picture of her pregnancy test after the first attempt through Whatsapp. Jacco and Martijn had no idea how a pregnancy test worked, so they needed to

search the Internet on what those lines on the stick meant. "Yesssssss... pregnant!" And after a number of weeks it became clear that it could be twins. Jacco and Martijn were in constant touch with the surrogate mother, who has two children and carried twins for other parents before. For the ultrasound at twenty weeks, the men flew to the United States. The husband of the surrogate mother was also there. Jacco and Martijn looked at the images of their babies in ecstasy, while the surrogate mother was sending text messages to a friend, and her husband was asleep.

As the weeks went by, it was mostly Jacco who developed a nesting urge. The entire house needed to be painted and cleaned. The surrogate was now in her thirty-fifth week, and Jacco and Martijn were at home when the message came: "Elevated

blood pressure, admitted to hospital." Post-haste they left with a suite case full of baby stuff. At a normal delivery they could have been present, but when the mother needs a caesarean section, only one person can attend. The surrogate mother chose her husband, not because she wanted him to be the first to see the babies, but to support her during the delivery. Jacco and Martijn understood. The fathers to be were anxiously waiting in a room next to the operating room. The hospital would play a lullaby when a baby was born, and then, two lullabies were heard in quick succession: "But we didn't know if those were for our children until we received a multi-media message from the husband. It was a coarse and vague picture, but it clearly was a picture of a baby! It must have gone well, otherwise he wouldn't have sent a picture, right?"

draagster en haar gezin en vertrokken toen met twee gevulde maxi cosi's terug naar Nederland, waar ze op een geheel lichtblauw en roze gekleurd Schiphol werden opgewacht door massa's vrienden en familie.

Ook de ouders van Jacco zijn zielsgelukkig ("Jacco wilde dit altijd al zo graag, ik ben zo blij!") en ze hebben altijd foto's van de kinderen bij zich. De hele tennisclub weet alle ins en outs, en volgde driehonderd man sterk snotterend en sniffend de

blogs van Jacco en Martijn rondom de bevalling. Bij Jacco en Martijn zelf stroomden ook de kaarten en cadeaus binnen en een onafgebroken stroom aan kraamvisite. Iedereen is zo blij voor ze en gunt ze het vaderschap zo ontzettend. Soms reageren mensen wel wat onhandig: "Mensen vormen een mening, terwijl ze niet het hele verhaal kennen. Ze vinden het bijvoorbeeld heftig voor de draagster, omdat ze denken dat zij haar eigen kinderen weggaf. Als we het complete verhaal vertellen dan wordt hun reactie veel milder."

Of mensen vragen aan Jacco en Martijn: "Wat een schattige baby's zijn het, maar wie is nu de echte vader?"

Dan zeggen ze in koor: "Allebei!"

"Maar dat kan niet."

Dan gaan de vaders in gesprek...

Op een dag gingen ze met een makelaar kijken naar een woning in een oude pastorie in een christelijk dorp. De makelaar zei:

"Wat leuk, gaan jullie hier allebei met je vrouw en je kind wonen?"

Jacco en Martijn vinden het belangrijk dat hun kinderen de Engelse taal leren en houden intensief contact met de draagster en haar gezin.

De eiceldonor is onbekend, wel hebben de vaders acht kantjes profiel van haar en een heleboel foto's. Als de kinderen zestien

zijn kunnen ze contact met haar opnemen, als ze dat zouden willen.

De voornamen van de eiceldonor en de draagster

... acht kantjes profiel van haar en een heleboel foto's...

'WHO IS THE REAL FATHER?'

Finally, after many years, considering all options, a mountain of red tape and lots of money, Jacco and Martijn were the proud and happy fathers of Anna en Noah.

They stayed in the US for several weeks to bond with the surrogate mother and her family before going back to The Netherlands with two Maxi-Cosies. At Schiphol airport, in light blue and pink for the occasion, family and loads of friends were waiting for them. Jacco's parents were also over the moon ("Jacco wanted this so much, I am so happy!") and always carry pictures of the children with them. The entire tennis clubs knows all the ins and outs, and three hundred emotional people followed Jacco and Martijn's blogs on the delivery. Jacco and Martijn were overwhelmed by cards and presents, and received a lot of

visitors after the birth. Everyone is so happy for them, and absolutely welcome their fatherhood. Sometimes people do react a bit clumsy: "People form an opinion without knowing the whole story. Sometimes they feel for the surrogate mother, because they think she gave away her own children. But when we tell them the whole story, their reaction becomes much milder." Or people ask Jacco and Martijn:

"They are such cute babies, but who is the real father?" Than they say in unison: "Both!"

"But that's impossible." Then the fathers start the conversation... One day, they went to see a house in an old vicarage in a Christian village with a real estate agent. The real estate agent said: "How nice, will you both move in here with your wife and child?"

Jacco and Martijn think it's important that the children learn English and constantly stay in touch with the surrogate mother and her family.

The egg cell donor remains anonymous, but the fathers do have eight sheets of paper with her profile and lots of pictures. When the children turn sixteen, they can contact her if they wish to do so. The first names of the egg cell donor and the surrogate mother are printed on the birth announcement card of Noah and Anna.

The children now also have a Dutch passport, besides their USA passport. Martijn is the official father and has parental authority, and Jacco can adopt the children after one year. It was an enormous amount of red tape, but that did not bother Martijn. "Together with Jacco, it was fun to deal with it. We had excellent help from the expert: lawyer Wilma Eusman. Our first meeting with her was rough. It was not very romantic having to talk about the judicial and financial aspects. But the entire road is almost

addictive, and I would do it again in a heart-beat. There are still eleven embryos in the freezer."

Four months after Anna and Noah were born, Martijn's sister and her wife also had twins.

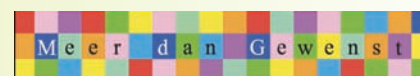
Meer dan Gewenst Organizes Meeting for Gays and Lesbians Who Want to Become Parents

When you are gay, you do not "naturally" become a father. Do you have a desire to have children? Go to the meeting for gays and lesbians who want to have children on Saturday, June 1. Among other things, co-parenting and surrogate mothers will be discussed. A lawyer and experience experts will also speak. There will be plenty of opportunity to ask questions and discuss matters with others. See www.meerdangewenst.nl for more information (in Dutch).

staan op het geboortekaartje van Noah en Anna vermeld.

De kinderen hebben – naast hun Amerikaanse paspoort – nu ook een Nederlands paspoort. Martijn heeft erkend en heeft het ouderlijk gezag, en Jacco kan de kinderen na één jaar adopteren. Het is een enorme papierwinkel, maar dat vond Martijn geen probleem om te doen. "Het was ontzettend leuk om daar samen met Jacco mee bezig te zijn. We zijn uitstekend begeleid door dé expert op dit vlak: advocate Wilma Eusman. Het eerste gesprek met haar was wel slikken, het romantische gaat er even vanaf als je praat over juridische - en financiële zaken. Maar het hele traject is bijna verslavend, we zouden het zo nog eens doen. Er liggen nog elf embryo's in de vriezer."

Vier maanden na de geboorte van Anna en Noah bevielen Martijn's zus en haar vrouw ook van een tweeling.

Meer dan Gewenst organiseert bijeenkomst voor roze wensouders

Als je homo bent, word je niet "vanzelf" papa. Heb je een kindwens? Kom dan op zaterdag 1 juni naar de bijeenkomst voor wensouders. Onder andere de onderwerpen draagster en co-ouderschap staan dit keer op het programma. Er zullen ervaringsdeskundigen spreken en ook een jurist. Er is genoeg gelegenheid tot het stellen van vragen en het sparren met anderen.

Zie voor meer informatie www.meerdangewenst.nl.